

Újpest-Belsőváros

2008. 01. 27.

a Julianna iskola bemutatkozása

Loránt Gábor

AZ ISTENTISZTELET RENDJE

Olvasandó (lectio): 1Kor 14,26-33a

Alapige (textus): 1Kor 14,33a

Mert Isten nem a zűrzavarnak, hanem a békességnek Istene.

Igehirdetés

Kedves Testvérek!

Az ember azt gondolná, hogy az iskolások az engedékeny, gyöngékező tanárokat szeretik, de nem így van! Sokszor éppen azért a tanárért rajonganak, aki a legszigorúbb, de igazságos, emberséges, nagy tudású. Vajon miért? Mert a gyengekező tanároknál ugyan mulatságos az élet, de a zűrzavar előbb-utóbb mégsem kívánatos. A szigorú tanárnál többet kell tanulni, de a rend mégis jobbat tesz a tanulók idegeinek.

Így van ez Isten országában, Isten iskolájában is!

December első vasárnapjától kezdve az istentiszteletről szólnak az igehirdetések. Vendégeink kedvéért gyorsan hadd soroljam fel! Ilyen igehirdetések hangzottak el: Az istentisztelet: találkozás Istennel, de ugyanakkor találkozás egymással is. Szó volt az istentisztelet helyéről,

idejéről. Szó volt arról, hogy Isten szól hozzánk Igében és igehirdetésben, és szól hozzánk az áldásban. A gyülekezet válaszol: énekben és imádságban, és válaszol adakozásban.

Ma elérkezünk ahhoz a témához, amelynek az a címe, hogy **AZ ISTENTISZTELET RENDJE**.

1 Az első kérdés az, hogy mi **a rendnek a célja**. A rend azt a célt szolgálja, hogy megfelelő körülményeket biztosítson az épülésre. *„Mi következik mindezekből, testvéreim? Amikor összejöttök, kinek-kinek van zsoltára, tanítása, kinyilatkoztatása, nyelveken szólása, magyarázata: minden épüléseket szolgálja!”* (Rész 26. vers).

A rend sohasem öncélú! Az iskolában is van tanrend, van órarend, van iskolai rendtartás. De nem azért, hogy a tanulókat vagy a tanárokat bosszantsa, hanem hogy segítsen a tananyag elsajátításában.

Hogyan is tudnátok tanulni, gyerekek, ha nem ismernétek, hogy hétfőn milyen órák lesznek, ha nem lennének tankönyveitek, hanem mindenkinek valahonnan össze kellene vadászni a tudást? Ha nem lennének a tanórák és a rövid szünetek, ha nem lehetne tudni, hogy a tanár reggel 8-kor, vagy éjjel 2-kor jön-e órát tartani. Ugye, hogy nem lenne jó ilyen iskolába járni? Nem lenne jó ilyen nagy összevisszaságban és fejetlenségben tanulni, ha egyáltalán lehetne valamit is csinálni.

Az istentisztelet rendje sem öncélú! Az Istenre való figyelést és az épülést segíti.

Pál apostol négy elemet említ, amikor az istentiszteletről beszél: zsoltárról, tanításról, kinyilatkoztatásról, valamint nyelveken szólásról és annak magyarázatáról. Ma ezeket inkább így is nevezhetnénk: ének, igehirdetés mint tanítás, igehirdetés mint bizonyágtétel, végül: imádság.

Pál azt mondja: *„kinek-kinek van zsoltára, tanítása, kinyilatkoztatása, nyelveken szólása, magyarázata”*, tehát nem kellene ma sem mindent a lelkésznek végeznie! Hiszen Pál ezt mondja: *„kinek-kinek van...”* Ezért más a bibliaóra, mint a gyülekezeti istentisztelet, mert ott meg lehet beszélni a hallottakat. Ezért tervezünk gyülekezetünkben az istentiszteletekre több bizonyágtételt, bemutatkozást, zenében elmondott Isten-dicsőítést.

A rend célja tehát, hogy a gyülekezet épülését előmozdítsa, elősegítse!

2 Másodjára néhány szót szeretnék arról szólni, hogy mi is **az istentisztelet rendje**.

Vannak olyan tanárok, akik sokat beszélnek a rendről, fenyegetőznek, veszekednek, de nem tartanak rendet. Őket a tanulók nem szokták igazán komolyan venni.

Itt, Pál apostolnál is azt látjuk, hogy ő nem csak beszél úgy általában a rendről, hanem tényleg előírásokat is ad.

→ Először is azt mondja: „*ketten vagy hárman szóljanak*” (rész 29. vers).

Az istentiszteleti és a gyülekezeti alkalmak nem zsibvásár jellegűek, nem olyanok, hogy mindenki kipakolja a maga portékáját, aztán megpróbálja túlkiabálni a többieket. Az istentiszteleten legfeljebb két-három ember szólhat, Ige szerint.

→ A másik, hogy értelmes magyarázat nélkül semmi sem történhet. Pál apostol néhány verssel korábban azt mondja: „*a gyülekezetben inkább akarok öt szót kimondani értelemmel, hogy másokat is tanítsak, mintsem tízezer szót nyelveken*” (rész 19. vers).

Az istentisztelet az igehirdetés helye és alkalma. Az Ige görögül: logos, ebből származik az általunk is ismert "logika" szó. S ez azt jelenti, hogy minden legyen értelmes, azaz logikus. Persze nem föltétlenül az ember logikája szerint! Hiszen Isten azt mondja, ahogyan Ézsaiás prófétánál látjuk: *Bizony, a ti gondolataitok nem az én gondolataim, és a ti utaitok nem az én utaim ... Mert amennyivel magasabb az ég a földnél, annyival magasabbak az én utaim a ti utaitoknál, és az én gondolataim a ti gondolataitoknál.* (Ézs 55,8-9).

Ha emberi logikával nem is mindig megérthető Isten, de az újjászületett ember logikájával, a megújult értelemmel követhető.

→ Végül így mondja Pál apostol: egymás után kell szólni. Nem összevissza, egymást túlkiabálva. „*A próféták pedig ketten vagy hárman*

szóljanak, a többiek pedig ítélik meg. De ha közben az ott ülők közül egy másik kap kinyilatkoztatást, az előző hallgasson el. Mert egyenként mindnyájan prófétálhattok, hogy mindenki tanuljon, és mindenki bátorítást kapjon.” (Rész 29-31. vers).

3 Utoljára az alapigeként felolvasott versről szeretnék pár szót szólni: a **zűrzavarról és a békességről**. *„Mert Isten nem a zűrzavarnak, hanem a békességnek Istene”.*

Az a szó, ami a görög Bibliában itt szerepel, amit zűrzavarnak fordít az új fordítás, az jelent rendetlenséget, nyugtalanságot, zavart, felforgatást, sőt zavargást, egyenetlenséget is. Károli Gáspár „visszavonás”-nak fordítja. Ha a szó egyes elemeit egymás mellé rakjuk, akkor tulajdonképpen szó szerint ezt jelenti: „le nem állás”. Amikor senki sem áll le, hanem mindenki mondja, és teszi a magáét.

De nagyon érdekes, hogy nem azt mondja Pál, hogy „Isten nem a zűrzavarnak, hanem a rendnek az Istene”. Tehát nem a zűrzavart és rendet állítja szembe egymással! Sőt nem is azt mondja, hogy „Isten nem a békétlenségnek, hanem a békességnek az Istene”. Tehát nem a békétlenséget és a békességet állítja szembe egymással, hanem azt mondja: *„...Isten nem a zűrzavarnak, hanem a békességnek Istene”.* Tehát a zűrzavart és a békességet állítja szembe.

Mert az igazi békesség nem azonos a renddel. Bocsánat, hogy ezt mondom (a gyermekek már nem tudják, hogy miről van szó, de a felnőttek igen): a szocializmus 40 éve alatt volt rend! Rendőrök voltak az utcákon. Ha valaki a piros jelzés ellenére átment a gyalogátkelőn, akkor azt odahívták és megbüntették. Ha valakit megtámadtak, az nyugodtan kiabálhatott, hogy „Rendőr! Rendőr!”. Előbb-utóbb előkerült egy rendőr. Manapság ugyan már hiába kiabálnának! Azonban nem volt bibliai értelemben vett békesség. Rend volt, de békesség nem!

Mert a bibliai békesség nemcsak fegyvern nyugvás, hanem jólét, testi és lelki megelégedettség, de legfőképp békesség Istennel.

Ezt a békességet hozta el az Úr Jézus Krisztus, aki a kereszten a saját élete, a saját vére árán békéltetett meg bennünket Istennel. Úgy, ahogyan Pál apostol szintén a korinthusiaknak, csak nem az 1., hanem a 2. levelében írja: *Isten ugyanis Krisztusban megbékéltette a világot önmagával,*

úgyhogy nem tulajdonította nekik vétkeiket, és reánk bizta a békéltetés igéjét. Tehát Krisztusért járva követségben, mintha Isten kérne általunk: Krisztusért kérünk, béküljete meg az Istennel! Mert azt, aki nem ismert bűnt, bűnné tette értünk, hogy mi Isten igazsága legyünk őbenne. (2Kor 5,19-21).

„Mert Isten nem a zűrzavarnak, hanem a békességnek Istene”. Tehát Isten – Jézus Krisztus váltságahalálának a javait nyújtja nekünk az istentiszteleten is! Hiszen a békességet munkálja, a békesség pedig Krisztus váltságahalála által lehet a miénk!

! Az istentisztelet rendje tehát nem öncélú, hanem azt a célt szolgálja, hogy felmutassa a keresztet, felmutassa a váltságahalált, felmutassa Krisztus halálát és feltámadását, hogy a szívünkbe hatoljon, hogy átjárja a szívünket, és hogy békességre jussunk. *„Mert Isten nem a zűrzavarnak, hanem a békességnek Istene”!*

Imádkozzunk!

Urunk! Magasztalunk Téged, hogy a Te békességedet akarod elültetni szívünkben, hogy egyszülött Fiadat, Jézus Krisztust szívünkbe fogadjuk, hogy Ő legyen a mi békességünk. Köszönjük, hogy a mi bűneinket vette Magára. Köszönjük, Úr Jézus, hogy elszenvedtél minden büntetést, hogy mi az üdvösség részesei lehessünk. Urunk! Hadd kérjünk Téged arra, hogy életünk ne a zűrzavarról, hanem a Te békességedről beszéljen! Hadd kérjünk Téged arra is, hogy a gyülekezetünk életében, ami jó, ami szép, ami Téged dicsérő, azt vigyük tovább, és amit pedig változtatni kell, azt hagyjuk el, hogy Téged dicsőítsen minden: istentiszteleten, és az élet istentiszteleteiben egyaránt. Urunk! Hadd könyörögjünk most a Julianna iskoláért, hogy Te ajándékozd meg tanárokat és tanulókat azzal, hogy tanulmányaik által is Téged dicsőíthessenek! Hadd könyörögjünk, Urunk, a gyászolókért, akik az elmúlt héten álltak meg ravatal mellett. Te adj békességet a szívükbe! Kérünk, Urunk, a betegekért, a nyomorultakért! Kérünk sajátmagunkért, hogy ments meg minket a gonosztól, és vezess bennünket igazi úton. És hadd kérjünk, Urunk gyülekezetünkért, hogy ne tévedjünk el, hanem járassunk Veled, a Te dicsőségedre! Kérünk, hallgasd meg a mi csöndben elmondott imádságunkat is!

Ámen.